

Arrest

nr. 215 305 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische stiefmoeder, mevrouw K. H.

Deze aanvraag werd geweigerd met een beslissing van 18 december 2017. De verzoeker wendde tegen deze weigeringsbeslissing geen rechtsmiddel aan.

1.2. Op 9 februari 2018 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Belgische stiefmoeder, mevrouw K. H.

Op 7 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag te weigeren.

Deze weigeringsbeslissing, getiteld 'weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten', is de thans bestreden beslissing.

Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 augustus 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.02.2018 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: K.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1995

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische stiefmoeder, de genaamde K. H. (...) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het "ten laste zijn" werden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Attest van de lokale Armeense overheden N° 133 dd. 27.04.2017 dat betrokkene in Armenië niet gewerkt heeft en hij niet over onroerende goederen beschikt.*
- *Geldtransfers via Ria Envia Belgium van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de periode van 11.01.2014 tem 25.03.2017.*
- *brief advocaat 07/02/2018 waarin de familiale situatie wordt geschets(t)*
- *Loonfiches van de stiefmoeder van NV P. R. voor de periode mei 2016 - dec 2017.*
- *Loonfiches van de stiefmoeder van VOF D. O. R. voor de periode juni tot dec 2017.*

- Loonfiches van S. NV – R. op naam van de heer A. M. (vader) voor de periode januari tot dec 2017.
- Jaaroverzicht lonen bij Interimkantoor Actief NV op naam van de heer A. M. (vader) kwartaal(I) 01/2016-4/2016.
- Waarborg en soc. Fonds horeca (eindejaarspremie) van de referentiepersoon dd. 29.01.2018.
- Geregistreerd huurcontract voor de sociale woning gelegen te (...)

Uit deze bewijzen blijkt niet dat betrokkene ten laste is geweest van zijn stiefmoeder en vader van in het land van herkomst.

Vooreerst is zijn onvermogen niet aangetoond. Gezien betrokkene reeds sedert 11/04/2016 de Schengenstaten is binnengekomen via Athene en sindsdien zijn land heeft verlaten, is het weinig waarschijnlijk dat hij op datum van het attest, nl. 27/04/2017 nog aldaar zou hebben gewerkt en zou beschikken over onroerende goederen.

Daarnaast heeft betrokkene ook niet aangetoond dat hij financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er zijn wel bewijzen van geldstortingen via Ria overgemaakt, maar het betreffen slechts 8 geldovermakingen die effectief betrekking hebben op betrokkene in 2015 en 2016. De andere geldovermakingen behoren toe aan derden en kunnen dus niet worden aanvaard. Deze stortingen zijn bovendien uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 17.07.2017 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt derhalve verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt (stuk 1):

“(…)”

a) Geen correcte feitenvinding

Vooreerst schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel (zoals hierboven beschreven) door zich niet op alle voorgelegde bewijzen inzake “ten laste zijn” te baseren met oog op het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich uitdrukkelijk slechts op de 9 in de bestreden beslissing opgelijste stukken gebaseerd om het criterium “ten laste zijn” te onderzoeken. Evenwel werd door verzoeker omtrent dit criterium veel meer voorgelegd middels uitvoerig gemotiveerde aanvraag gezinshereniging op 9 februari 2018 (stuk 2):

“Ten laste zijn: Verzoeker is ten laste van zijn vader en stiefmoeder, aangezien hij bij hen verblijft, over geen enkele bron van inkomsten beschikt en alhier volledig afhankelijk is van hun materiële van zijn vader en stiefmoeder. Verzoeker bewijst hiertoe evenzoveel dat hij over geen eigendom of goederen in Armenië beschikt (stuk 6a), terwijl hij in de (minstens) zes maanden voorafgaand aan diens reis naar België om zijn vader en stiefmoeder te vervoegen door hen in Armenië financieel ondersteund werd via geldtransfers via RIA (stuk 6b).

Op dit punt oordeelde de DVZ per beslissing van 18.12.2017 alsdat er onvoldoende bewijs van dit “ten laste zijn” in het land van herkomst zou zijn voorgelegd: “gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokken niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat”

Eerder dan tegen deze weigeringsbeslissing beroep aan te tekenen komt het noodzakelijk voor om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, mits voorlegging van aanvullende bewijzen van dit

onvermogen en ten laste zijn in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft hierbij niets te verbergen. Verzoeker legt ten bewijze van zijn financieel en materieel afhankelijk zijn van zijn (stief)ouders aanvullend voor, ten bewijze van het gebrek aan eigen inkomsten in diens hoofde (reden waarom hij werd onderhouden/ten laste was/is van diens (stief)ouders:

- Schoolattest ten bewijze dat verzoeker schoollopend was t.e.m. 2012 (stuk 11a);
- Kopie Armeens schoolboekje (stuk 11b);
- Attest omtrent beëindigen verplichte legerdienst waaruit blijkt dat verzoeker als jongere diens verplichte legerdienst in Armenië heeft verricht van 17.07.2013 tot 18.07.2015 (stuk 12a);
- Kopie militair boekje (stuk 12b);
- Attest van gemeentebestuur waar verzoeker steeds was ingeschreven ten bewijze van gebrek aan inkomsten in diens hoofde (stuk 13);
- Attest OCMW R. ten bewijze dat verzoeker niet te laste viel/valt van het OCMW en dus nimmer steunverlening van het OCMW ontving (stuk 14);
- Opstarten inburgering in hoofde van verzoeker (stuk 15);
- Bewijs van alle geldtransfers t.a.v. verzoeker door diens stiefmoeder en vader via RIA sinds 2014 tot zijn komst naar België (stuk 6b);

Hiermee kan op heden onmogelijk nog een ernstige discussie bestaan omtrent het "ten laste zijn" in het land van herkomst voorafgaand aan de gezinshereniging. Vooraleer verzoeker zijn vader en stiefmoeder in België vervoegde in 2015 was hij initieel nog schoollopend en vervolgens jongere in militaire dienstplicht. In geen van beide gevallen had hij enig inkomen noch kon hij enig inkomen verkrijgen. Hij werd in die zin dan ook door diens stiefmoeder en vader financieel onderhouden via geld dat hem vanuit België werd overgemaakt (stuk 6).

Evenzoveel bewijst verzoeker afdoende niet ten laste te vallen, noch ten laste te hebben gevallen, van de Belgische Staat (stuk 14).

Alle vragen/onvoldoende verduidelijkte punten zoals weerhouden in de initiële beslissing van 18.12.2017 werden hiermee ontmoet, zodat ditmaal een beslissing tot aflevering van een F-kaart zich opdringt."

Het is duidelijk dat verweerder bij diens beoordeling enkel en alleen rekening heeft gehouden met het attest van 27.04.2017 zoals door verzoeker bij de oorspronkelijke aanvraag van 17.07.2017 als stuk 6a gevoegd bewijs uit het land van herkomst (en bij de aanvraag van 09.02.2018 alsnog weerhouden als stuk 6a), terwijl verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met alle nieuwe/aanvullende bewijzen zoals gevoegd bij de aanvraag van 09.02.2018. Nochtans werd net omwille van de opmerkingen van de DVZ in de initiële "bijlage 20" van 18.12.2017 (stuk 3c) een ganse resem aanvullende bewijzen verzameld zoals gevoegd als bijkomende stukken 11 t.e.m. 16 bij de aanvraag gezinshereniging van 09.02.2018.

Het eenvoudig naast elkaar leggen van de aanvraag van 17.07.2017 (stuk 3a en 3b) en de aanvraag van 09.02.2017 (stuk 2) afgetoets(t) aan de bestreden beslissing toont aan dat verweerder duidelijk per abuis/onzorgvuldig enkel van de "oude" stavingsstukken van de aanvraag van 17.07.2017 is blijven uitgaan, zonder ook maar enige rekening te houden met alle nieuwe/aanvullende stukken zoals gevoegd bij de aanvraag van 09.02.2018.

De bevestiging van die manifest onzorgvuldige werkwijze van verweerder wordt mede vastgesteld in de motivatie in de bestreden beslissing dat "niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat" (stuk 1). Nochtans werd onder stuk 14 bij de aanvraag van 9 februari 2018 een attest van het OCMW gevoegd ten bewijze dat betrokkene geen leefloon of steun gelijklopend aan het leefloon van het OCMW te R. ontvangt (stuk 2).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Door met alle aanvullende/actualiserende stukken zoals voorgelegd op 09.02.2018 geen enkele rekening te houden heeft verweerder ontegensprekelijk de zorgvuldigheidsplicht geschonden dewelke op hem rust, zodat minstens om deze reden de verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt.

b) *Louter volledigheidshalve: wel degelijk voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden voor gezinshereniging*

De bestreden beslissing bevestigt dat verzoeker diens land van herkomst reeds heeft verlaten sedert 11/04/2016 (stuk 1).

Verzoeker was toen aldus welgeteld 21 jaar en twee maand oud.

Tot 21 jaar geldt het vermoeden van ten laste zijn, hetgeen duidelijk voortvloeit uit art. 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

“De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zijn voorts duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet aan moet tonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over “de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.” (RvV nr. 181.327 van 26 januari 2017)

Verzoeker was aldus slechts twee maand ouder dan 21 jaar toen hij diens land van herkomst verliet

Wanneer daarbij rekening wordt gehouden met alle voorgelegde Armeense attesten waarin wordt bevestigd dat verzoeker niet heeft gewerkt en geen inkomsten had in combinatie met de geldtransfers van RIA ter onderhoud van verzoeker in Armenië, is het kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond”.

Het begrip ‘ten laste zijn’ volgt uit artikel 3.2 van de EU richtlijn 2004/38, waarbij verwezen dient te worden naar de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 die stelt dat – om vast te stellen of familieleden ten laste zijn – geval per geval moet worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst op het ogenblik dat zij verzocht om hereniging met de Unieburger.

Het ‘ten laste zijn’ is bovendien een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Het Hof van Justitie bevestigde hieromtrent meermaals dat het bewijs van het ten laste zijn van een familielid in de zin van de Richtlijn met elk mogelijk passend middel kan worden geleverd door dit familielid (zie MEDEDELING COMMISSIE, p. 6, met verwijzing naar voetnoot 17).

“Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.” (MEDEDELING COMMISSIE, p. 6)

Aldus kan bezwaarlijk geëist worden van verzoeker dat hij met een attest van begin april 2016 op de proppen zou komen ten bewijze van het feit dat hij geen inkomsten had in Armenië. Aangezien verzoeker reeds geruime tijd werd herenigd met zijn vader en stiefmoeder in België is het evident logisch dat attesten zoals worden opgevraagd ten bewijze van het gegeven dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst van latere datum zijn. Zulks is uiteraard geen probleem gezien dit niets afdoet aan de bewijswaarde van deze attesten.

Indien een attest zoals afgeleverd op 27.04.2017 verduidelijkt dat verzoeker in diens land van herkomst (waar hij vertrok aan 21 jaar en 2 maand oud) “niet heeft gewerkt en niet beschikt over een eigendomsrecht van een onroerend goed” kan verweerder dergelijk attest niet correct negeren/onder de mat vegen middels de loutere opmerking dat dit attest niet in overweging wordt genomen daar “het weinig waarschijnlijk is dat hij op datum van het attest nl. 27.04.2017 nog aldaar zou hebben gewerkt en zou beschikken over onroerende goederen.” (zie stuk 1). Dergelijke beoordeling is kennelijk onredelijk en voegt voorwaarden toe aan de wet en de Burgerschapsrichtlijn. Immers wordt niet geëist dat bewijsstukken zoals afgeleverd voorafgaand aan het vertrek uit het land van herkomst worden voorgelegd. Een later afgeleverd attest dat verduidelijkt dat men indertijd “niet heeft gewerkt” is wel degelijk evenzoveel een rechtsgeldig en correct bewijs van deze feitgesteldheid.

De beoordeling van verweerder is dan ook andermaal onzorgvuldig en zelfs kennelijk onredelijk.

De Mededeling verduidelijkt hoe Richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft om het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden te vereenvoudigen en uit te breiden, terwijl de Richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven (...) zoals gewaarborgd door het EVRM en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU (zie MEDEDELING COMMISSIE, p. 3).

Considerans 8 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt dat om het vrije verkeer van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten te vergemakkelijken, vrijstellingen aan inreisvisumplicht te worden voorzien.

Considerans 10 van de Richtlijn 2004/38/EG verduidelijkt hoe men geen onredelijke belasting mag vormen voor het socialebijstandstelsel van het land, wat ook duidelijk niet het geval is in casu (stuk 14 bij aanvraag gezinshereniging van 09.02.2018 betref een attest van het OCMW in die zin).

In het licht van de heldere voorliggende feitsituatie, met de evenzoveel heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is het kennelijk onredelijk van verweerder om het verblijf te weigeren mits de loutere 'blote bewering' dat verzoeker "onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon".

Verweerder voegt ten onrechte voorwaarden toe aan art. 40bis en art. 40ter Vw. door te eisen dat Armeense attesten/bewijzen zoals afgeleverd voor 11.04.2016 zouden worden voorgelegd. Op deze wijze schendt verweerder art. 40bis en art. 40ter Vreemdelingenwet in samenlezing met de Burgerschapsrichtlijn en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker heeft wel degelijk naar genoegen van recht, mits duiding van de feitsituatie en voorlegging van een lijvig stukkenbundel aangetoond dat hij ten laste was/is van zijn in België gevestigde stiefmoeder en vader."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen hierop als volgt:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/38/EG, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het Bestuur zich niet alle voorgelegde bewijzen inzake het "ten laste zijn" in aanmerking heeft genomen. Er werd enkel rekening gehouden met de in de beslissing opgelijste stukken, doch niet met de uitvoerig gemotiveerde aanvraag gezinshereniging van 09.02.2018. hij stelt verder voldaan te hebben aan de cumulatieve voorwaarden voor gezinshereniging.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Bestuur rekening heeft gehouden met de brief van verzoekers raadsman d.d. 07.02.2018 waarbij de familiale situatie werd geschetst.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het ten laste zijn als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Het gegeven dat het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben met het bewijs van het OCMW gevoegd bij de aanvraag gezinshereniging d.d. 09.02.2018 doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Verzoeker toont verder ook niet aan dat hij dit bewijs van het OCMW bij zijn aanvraag gezinshereniging d.d. 09.02.2018 heeft gevoegd.

In de beslissing werden alle stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd weergegeven en in concreto besproken.

Er werd gewezen op de stortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker en aan derden. Hieromtrent werd gesteld dat slechts 8 beperkte en onregelmatige geldstortingen effectief betrekking

hebben op verzoeker in de periode 2015 en 2016 en niet aantonen dat verzoeker effectief afhankelijk was van de referentiepersoon. Aangaande het onvermogen in het land van herkomst wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker reeds sedert 2016 in België verblijft en dat het aldus weinig waarschijnlijk is dat hij in 2017 in Armenië gewerkt zou hebben en er zou beschikken over onroerende goederen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor eveneens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Hij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in voorliggende zaak is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die van toepassing zijn inzake de aanvraag die met de bestreden beslissing werd geweigerd.

Artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen en dat via artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De Raad merkt vooreerst op dat noch de bepalingen van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, noch de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen enige nadere bewijsregels bevatten met betrekking tot het bewijs te voldoen aan de voorwaarde dat de descendent, die ouder is dan 21 jaar, ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon. Evenmin wordt nader geduid wat dient te worden verstaan onder dit 'ten laste zijn'. Niettemin kan worden aangenomen - gelet op de finaliteit van deze wettelijke bepalingen en gelet op het bepaalde in artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dat de derdelander de Belg die het recht op gezinshereniging opent, dient vergezellen of zich bij hem voegen - dat hiermee een feitelijke situatie wordt bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien (*cf.* RvS 29 mei 2018, nr. 241.649; RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder eenzelfde opvatting omtrent de draagwijdte van het begrip 'ten laste' huldigt.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk ging door geen rekening te houden met de specifieke elementen betreffende het 'ten laste' zijn die in de uitvoerig gemotiveerde aanvraag van 9 februari 2018 werden naar voor gebracht. De verzoeker benadrukt hierbij dat hij, in vergelijking met de vorige aanvraag die werd geweigerd met een beslissing van 18 december 2017, een heel aantal nieuwe elementen en bewijzen naar voor heeft gebracht net om te voldoen aan de tekortkomingen die werden vastgesteld in de vorige bijlage 20 van 18 december 2017.

Hoewel samen met de verweerder in de nota met opmerkingen moet worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij de opsomming van de stukken, zoals gevoegd bij de aanvraag van 9 februari 2018, wel degelijk melding maakt van een "*brief advocaat 07/02/2018 waarin de familiale situatie wordt geschets(t)*", stelt de Raad vast dat de gemachtigde verzuimt om concreet in te gaan op de in deze brief naar voor geschoven elementen en dat ook nergens wordt aangegeven waarom de elementen, die nieuw zijn, ten opzichte van de vorige aanvraag, niet zouden volstaan om aan te tonen dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een afschrift bevat van de bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde brief van verzoekers advocaat van 7 februari 2018. In deze brief wordt inderdaad op uitvoerige wijze uiteengezet welke de nieuwe elementen zijn die, in vergelijking met de vorige aanvraag van 17 juli 2017, wel degelijk zouden aantonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon, met name zijn stiefmoeder. Meer bepaald wordt het volgende naar voorgebracht:

"Ten laste zijn: Verzoeker is ten laste van zijn vader en stiefmoeder, aangezien hij bij hen verblijft, over geen enkele bron van inkomsten beschikt en alhier volledig afhankelijk is van hun materiële van zijn vader en stiefmoeder. Verzoeker bewijst hiertoe evenzoveel dat hij over geen eigendom of goederen in Armenië beschikt (stuk 6a), terwijl hij in de (minstens) zes maanden voorafgaand aan diens reis naar België om zijn vader en stiefmoeder te vervoegen door hen in Armenië financieel ondersteund werd via geldtransfers via RIA (stuk 6b).

Op dit punt oordeelde de DVZ per beslissing van 18.12.2017 alsdat er onvoldoende bewijs van dit "ten laste zijn" in het land van herkomst zou zijn voorgelegd: "gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokken niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat"

Eerder dan tegen deze weigeringsbeslissing beroep aan te tekenen komt het noodzakelijk voor om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, mits voorlegging van aanvullende bewijzen van dit onvermogen en ten laste zijn in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft hierbij niets te verbergen. Verzoeker legt ten bewijze van zijn financieel en materieel afhankelijk zijn van zijn (stief)ouders aanvullend voor, ten bewijze van het gebrek aan eigen inkomsten in diens hoofde (reden waarom hij werd onderhouden/ten laste was/is van diens (stief)ouders:

- Schoolattest ten bewijze dat verzoeker schoollopend was t.e.m. 2012 (stuk 11a);
- Kopie Armeens schoolboekje (stuk 11b);
- Attest omtrent beëindigen verplichte legerdienst waaruit blijkt dat verzoeker als jongere diens verplichte legerdienst in Armenië heeft verricht van 17.07.2013 tot 18.07.2015 (stuk 12a);

- Kopie militair boekje (stuk 12b);
- Attest van gemeentebestuur waar verzoeker steeds was ingeschreven ten bewijze van gebrek aan inkomsten in diens hoofde (stuk 13);
- Attest OCMW R. ten bewijze dat verzoeker niet te laste viel/valt van het OCMW en dus nimmer steunverlening van het OCMW ontving (stuk 14);
- Opstarten inburgering in hoofde van verzoeker (stuk 15);
- Bewijs van alle geldtransfers t.a.v. verzoeker door diens stiefmoeder en vader via RIA sinds 2014 tot zijn komst naar België (stuk 6b);

Hiermee kan op heden onmogelijk nog een ernstige discussie bestaan omtrent het “ten laste zijn” in het land van herkomst voorafgaand aan de gezinshereniging. Vooraleer verzoeker zijn vader en stiefmoeder in België vervoegde in 2015 was hij initieel nog schoollopend en vervolgens jongere in militaire dienstplicht. In geen van beide gevallen had hij enig inkomen noch kon hij enig inkomen verkrijgen. Hij werd in die zin dan ook door diens stiefmoeder en vader financieel onderhouden via geld dat hem vanuit België werd overgemaakt (stuk 6).

Eenzoveel bewijst verzoeker afdoende niet ten laste te vallen, noch ten laste te hebben gevallen, van de Belgische Staat (stuk 14).

Alle vragen/onvoldoende verduidelijkte punten zoals weerhouden in de initiële beslissing van 18.12.2017 werden hiermee ontmoet, zodat ditmaal een beslissing tot aflevering van een F-kaart zich opdringt.”

Aldus werd in het kader van verzoekers tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ten opzichte van de vorige aanvraag, verduidelijkt dat de verzoeker, vooraleer hij zijn vader en stiefmoeder vervoegde in België, initieel nog schoollopend was en dat hij vervolgens de militaire dienstplicht vervulde. Hieromtrent werd gesteld dat de verzoeker in deze beide omstandigheden geen inkomen had, noch kon verkrijgen. Deze elementen kunnen als relevante elementen worden beschouwd teneinde verzoekers onvermogen en de afhankelijkheidsrelatie met zijn stiefmoeder (en vader) aan te tonen. Hoewel in de bestreden akte wel melding wordt gemaakt van de “*brief advocaat 07/02/2018 waarin de familiale situatie wordt geschets(t)*”, blijkt uit niets dat de gemachtigde deze nieuwe en relevante elementen daadwerkelijk in rekening heeft genomen bij het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder brengt hoofdzakelijk een verweer naar voor betreffende de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, doch dit doet niet ter zake aangezien de verzoeker de schending hiervan niet heeft aangevoerd. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de nota met opmerkingen, niet is overgegaan tot een bespreking *in concreto* - dit is een inhoudelijke beoordeling - van alle stukken die de verzoeker bij de thans voorliggende aanvraag heeft voorgelegd.

Het enig middel is derhalve, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, zodat de overige grieven niet onderzocht hoeven te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE